

Fővárosi Ítéltábla

32.Pf.20.346/2020/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Czeglédy és Társai Ügyvédi Iroda (cím3., ügyintéző: dr. Fodor Tímea ügyvéd) által képviselt felperes (cím2.) felperesnek – dr. Tálosi Adrienn ügyvéd (cím4.) által képviselt alperes Kft1. (cím1.) alperes ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. január 23. napján kelt 28.P.22.148/2019/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett és 10. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, az alperes által fizetendő összeget 600.000 (hatszázezer) forintra leszállítja. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 32.000 (harminckétezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 16.000 (tizenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a felperes a pártnevel Párt (párt rövidített neve1) tagja 1996 óta, 20 éven keresztül az párt rövidített neve1 önkormányzati képviselője volt, alpolgármester, 7 éven keresztül frakcióvezető, több tisztséget is betöltött a pártban.

A felperessel szemben a NAV Bűnügyi Főigazgatósága előtt büntetőeljárás volt folyamatban, amelynek során 2017. június 13-án őrizetbe vették, majd előzetes letartóztatásra került. A nyomozást vele szemben 2018. augusztus 31-én fejezték be, előzetes letartóztatása 2018. december 15-én jogerősen megszűnt, bűnügyi felügyelet hatálya alá került, lakását nem hagyhatta el. Ezt a kényszerintézkedést 2019. március 7-én megszüntették. A felperes 2019. április 22-én képviselőjelölt lett az Európai Parlament tagjainak 2019. évi választásán, így mentelmi jogot szerzett. A Nemzeti Választási Bizottság 2019. május 7-én fenntartotta a mentelmi jogát, így vele szemben a Szegedi Törvényszék a vonatkozó eljárásjogi szabály szerint 2019. május 8-án a büntetőeljárást megszüntette, a Szegedi Ítéltábla 2019. július 29-én született döntése értelmében folytatni kell a vele szemben indított büntetőeljárást.

A felperes ügyvédi irodája látja el a pártneve2 elnevezésű párt (párt rövidített neve2) és több párt rövidített neve2-s politikus jogi képviseletét, korábban az párt rövidített neve1 és több párt rövidített neve1-s képviselő jogi képviselőjeként is eljár.

Az alperes az internetes sajtótermék.hu internetes oldal üzemeltetője, amelyen 2018. március 31. napján „Újabb párt rövidített neve3-os korrupciós bomba: így pénzelte felperes vezetékeve ... jelöltjét” című írás jelent meg. Ebben azt közölték, hogy a felperes, aki név1 ügyvédje, a 2015-ös helység1-i időközi választáson a párt rövidített neve3-os név2 kampányát támogatta pénzzel. Erről egy tanú beszélt a média televíziós csatorna hírműsorában. A felperes több kampányban is aktív szerepet vállalt. Ugyancsak a hírműsor derítette fel, hogy a felperes 2015-ben a helység2-i időközi választáson név3-t támogatta, súlyos milliókkal pénzelte. Egy motoros táskában 50 millió forintot adott név3-nak. A politikusokhoz, akiket le akartak fizetni név1-től a felperesen keresztül jutott el készpénz, aki cipősdobozban horda azt.

Tartalmában hasonló közlések miatt a felperes több sajtó-helyreigazítási pert is kezdeményezett, mind az internetes sajtótermék.hu, mind más sajtószervekkel szemben, amelyekben a pernyertes lett.

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a jóhírnevét megsértette, amikor a perbeli cikkben valótlanul híresztelte, hogy a párt rövidített neve3-os név2 helység1-i kampányát is támogatta pénzzel, a helység2-i időközi választáson név3-t pénzelte, név3-nak 50 millió forintot adott át egy motoros táskában. A felperes volt az, akinek a politikusok szóltak, amikor készpénzre volt szükségük, rajta keresztül jutott el a pénz név1-től ahhoz, akit le akartak fizetni, teli cipősdobozokban hordta a pénzt. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 900.000 forint sérelemdíj megfizetésére.

[3] Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta, azonban a felperes közszereplő politikusi minősége miatt legfeljebb 200.000 forint sérelemdíjat tartott elegendőnek a nem vagyoni sérelmének orvoslására.

[4] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének teljes egészében helyt adott, annak megfelelően marasztalta az alperest, továbbá kötelezte arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 57.150 forint perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 54.000 forint illetéket.

Indokolása során ismertette a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdését, a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését, 2:44. § szerint (1) bekezdés, a 2:51. § (1) a) pontja és a 2:52. § (1) bekezdés rendelkezéseit.

Rögzítette, hogy kizárólag a sérelemdíj összege volt a felek között vitás. Ennek megítélése során azt emelte ki, hogy az alperes valótlanul azt híresztelte a felperesről, hogy a választás,

népszavazás és európai polgári kezdeményezés rendje elleni bűncselekményt követett el. A felperes közszereplő ugyan, a személyiségi jogai azonban csak a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása érdekében korlátozhatóak. A szándékos rágalmazás nyilvánvalóan nem tartozik ebbe a körbe.

A felperes fogvatartása miatt nem tudott nyilvánosan tiltakozni, védekezni az őt ért rágalmakkal szemben. Az alperes azt híresztelte, hogy a felperes a rivális politikai táborba tartozó párt rövidített neve³-blik politikusát pénzelte, a felperes emiatt a saját politikai közössége előtt is magyarázkodni kényszerült.

Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a sajtó Alaptörvény IX. cikk (3) bekezdésében is meghatározott társadalmi funkciója a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges tájékoztatás. Diszfunkcionális, ezért a társadalomra nézve kifejezetten káros a sajtó azon magatartása, amikor szándékosan állít vagy híresztel valótlanságokat. Ezzel nemcsak az érintett személyiségi jogát sérti, hanem a társadalom demokratikus működésébe vetett közbizalmat is aláássa. A felperessel szemben ekkor más ügyből kifolyólag volt folyamatban büntetőeljárás. A perbeli cikkben közölt állítások kapcsán nem folyik a felperessel szemben büntetőeljárás, ez a közlés alaptalansága miatt nyilván nem is várható. A cikk valósága esetén ez kizárólag az igazságszolgáltatási rendszer rendellenességével lenne magyarázható, az alperes magatartása ezért a teljes igazságszolgáltatási rendszerrel szembeni közbizalom aláadására alkalmas.

Figyelembe vette az elsőfokú bíróság azt is, hogy egyéb, személyiségi jogot sértő cikkek miatt már több ízben kötelezte a bíróság sérelemdíj fizetésére az alperest, aki ennek ellenére ismételten, szándékosan, valótlan és sértő tények híresztelésével sért személyiségi jogot. Ebből csak azt a következtetést vonhatta le, hogy a korábban megállapított sérelemdíjak nem voltak alkalmasak a jogalkotó által (a Ptk. indokolásában rögzített) egyik fő cél, a sérelemdíj büntető jellegének kifejtésére. Erre tekintettel látta indokoltnak azt, hogy mind ebben a perben (mind pedig a jövőben minden hasonló ügyben) olyan mértékű sérelemdíjat állapítson meg a személyiségi jogot rendszeresen és szándékosan megsértő alperessel szemben, amely már alkalmas lehet a törvényi cél elérésére, ezért a kereset szerint 900.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte.

A perköltség viseléséről a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján határozott.

[5] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. (3) bekezdés a), c) és d) pontjaira alapítva kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben változtassa meg, a sérelemdíj összegét mérsékelje 100.000 forintra, a felperest első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezze. A másodfokú eljárással összefüggésben 15.000 forint ügyvédi munkadíjra tartott igényt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíj vonatkozásában releváns körülményeket kirívóan okszerűtlenül és tévesen értékelte.

Nem vette figyelembe, hogy az utóbbi idők hazai közéletében a felperes személye kiemelt közérdeklődésre tart számot, azt sem, hogy a felperes a saját döntése alapján vált a közügyek másoknál aktívabb alakítójává, emiatt a közügyek vitatása körében őt érintő vagy minősítő, a személyét támadó véleménynyilvánításokat nagyobb türelemmel kell tűrnie. Közszerelő politikus mivolta miatt kizárólag az emberi státuszt alapjaiban tagadó véleménynyilvánítások egészen szűk köre minősülhet a sajtót megillető alapjogok korlátjaként. Kiemelt tárgyi súlyú bűncselekmény gyanúja miatt áll büntetőeljárás hatálya alatt, ezért a személyét ért bírálatot és minősítést a társadalmi nyilvánosság eleve másként, a demokratikus vita szükségszerű részeként, jellemzően a különböző politikai érdekek mentén értelmezendő megnyilvánulásként kezeli.

A sérelemdíj alkalmazásának elengedhetetlen feltétele a nem vagyoni sérelem bekövetkezése a felperes azonban még csak nem is valószínűsítette, hogy a sérelmezett közlés számára nem vagyoni sérelmet okozott.

Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj mellett nem elegendő a köztudomású tények alapján megállapítható sérelemre hivatkozni, igazolni kell a tényleges hátrányokat is. Az elsőfokú bíróság indokolása nem jelölt meg olyan hátrányt, amely kizárólag a perbeli cikk miatt érte a felperest, nem pedig a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás miatt.

Az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy a sérelemdíj miként és mennyiben alkalmas a felperest ért vagyoni hátrány kiegyenlítésére. A felperes nem tett eleget előadási kötelezettségének, nem bizonyította a sérelemdíj mértéke tekintetében a releváns körülményeket, csupán megjelölt egy összeget, azonban nem adta indokát, miért ez az összeg alkalmas a sérelem ellentételezésére.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben továbbá az alperes magatartása nem alkalmas arra, hogy a teljes igazságszolgáltatási rendszerrel szembeni közbizalmat aláássa.

A sérelemdíj vonatkozásában a represszív funkció érvényesítése csak akkor válik hangsúlyossá, amennyiben a jogsértés az érintett magánszférájával kapcsolatos.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és azt, hogy a bíróság kötelezze az alperest 22.500 forint + áfa másodfokú perköltség megfizetésére.

Vitatta, hogy saját döntése alapján a közügyek aktív alakítójává vált, mert közismertségéről a kormánypárti média, többek között az alperes gondoskodott hazug, lejárató kampánysorozatával. Ezen hadjárat része a perbeli írás is, amely ellen nem tudott védekezni, mert jogellenesen előzetes letartóztatásba helyezték. A fokozott tűrési kötelezettség éppen

abból a kiindulásból fakad, hogy aki közszereplő, részt vesz a közéletben, annak lehetősége van a nyilvánosság előtt megvédenie magát, sajtótájékoztatót tarthat, álláspontját a média közölni fogja, vagy élhet saját csatornáival (facebook stb.). A felperes esetében azonban erre esély sem volt, álláspontját az emberek nem ismerhették meg. Utalt arra is, hogy nem elvárható valamely „támogatójától,” vagy másik politikustól, hogy helyette a felperest érintő ügyben sajtótájékoztatót tartson, közleményt adjon ki, ahogyan ez nem dolga a jogi képviselőnek sem.

Fokozott tűrési kötelezettség ezen túlmenően csak az őt érintő véleménynyilvánításokkal kapcsolatban terheli, azonban a perbeli közlések ténylegesen valótlan tényállítások voltak, amit az alperes nem is vitatott.

Az, hogy valakivel szemben büntetőeljárást indítottak (amelyben jogerős marasztaló ítélet egyébként még nem is született), nyilvánvalóan nem jelenti azt, hogy ezt követően róla bármit, akár valótlanosságokat is lehet közölni, mert megítélése már így is hátrányos.

A sérelemdíj körében a Ptk. nem írja elő hátrány bizonyítását. A bíróság a sérelemdíj összegét mérlegeléssel állapítja meg, ezért nem volt kötelezettsége a konkrét összeg vonatkozásában egyéb bizonyítást eszközölni, vagy annak összegét megmagyarázni, indokolni. A keresetlevelében részletesen kifejtette, hogy mire alapozza igényét, köztudomású tényeket kért figyelembe venni, utalt az alperesi felróhatóságra és a jogsértés súlyára. A cikk ráadásul hemzsegett a valótlan állításoktól, így közlésekre lebontva az összeg csupán 150.000 forint, amely még a jelenlegi bírói gyakorlatban sem minősül eltúlzottnak.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra a tényre, hogy alperes esetében figyelembe kell venni a sérelemdíj pönálé jellegét is. Ismert tény, hogy sok kiadó nem titkoltan úgy működik, hogy adott évi költségvetésükbe be van tervezve a sérelemdíjak, perköltségek összege, a megítélt kis összegű sérelemdíjak ezért nem okoznak számukra különösebb hátrányt, visszatartó hatással egyáltalán nem bírnak. Nem lehet jogszerű valótlan tények közlése, a társadalomnak ugyanis semmilyen érdeke nem fűződik a hamis hírek terjesztéséhez, az olvasók félreinformálásához. A perekben rendszeres alperesi magatartás az, hogy egészen más értelmet kívánnak adni a cikkeknek, közléseknek, mint ahogyan azok megjelentek, és amiről ténylegesen szólnak. Alaptalan ezért az alperesnek azon hivatkozása is, hogy a tárgybelihez hasonló, felperest ért közléseket az olvasók a demokratikus vita részeként, különböző politikai érdekek mentén értelmezendő megnyilvánulásként értelmezik. Az olvasók a perbeli cikkben alkotott szövegkörnyezetben a közléseket nem a demokratikus vita részeként értelmezik.

[7] A fellebbezés kisebb részben alapos.

Az alperes fellebbezésében nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság döntése mely anyagi jogi szabályt sérti, ezért a másodfokú bíróság kizárólag azt vizsgálta a sérelemdíj összegét indokolt-e felülmérlegelni [Pp. 369. § (3) bekezdés d) pont].

[8] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés alapján sérelemdíjat az követelhet, akit személyiségi jogai megsértése miatt nem vagyoni sérelem ért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A perbeli esetben a jogsértés megtörténtét az alperes nem vitatta, az pedig, hogy a felperest az alperesi magatartással okozati összefüggésben nem vagyoni sérelem érte köztudomású tényként vehető figyelembe. Az alperesi állítások ugyanis kétségen kívül alkalmasak arra, hogy a felperes megítélését negatívan befolyásolják. Ezen túlmenően a felperes személyes előadása során egyértelműen nyilatkozott e körben, részletes előadást tett, amelyet az alperes nem vitatott ezért nem helytálló az alperesi fellebbezés arra vonatkozóan, hogy az őt ért nem vagyoni sérelemről a felperes tényelőadást nem tett.

[9] Nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal sem, hogy a felperes politikai közszereplői minősége okán a perbeli valótlan állításokat fokozott mértékben köteles tűrni. A Ptk. 2:44. § szerinti kötelezettség ugyanis a közügyek szabad megvitatását oltalmazó rendelkezés. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy valótlan állítások nem szolgálják a demokratikus közvélemény alakítását. Az Alkotmánybíróság a Ptk. 2:44. § alkotmányos vizsgálata során – korábbi döntéseit és a nemzetközi joggyakorlatot is elemezve – azt hangsúlyozta, hogy hogy az emberi méltóságból fakadó személyiségvédelem – másoknál szűkebb körben, de – a közéleti szereplők esetében is korlátozhatja a véleménynyilvánítás szabadságát. A politikai véleménynyilvánítás szabadságának határait úgy kell meghúzniuk a jogalkalmazóknak, hogy e szabadság gyakorlása a közéleti szereplők esetében se járjon az emberi méltóság sérelmével. A polgári jogi felelősségre vonás esetében is irányadónak tartotta, hogy a demokratikus jogállam intézményeinek és a demokratikus közéletet hivatásszerűen alakító politikusoknak a szabad bírálata, működésük, tevékenységük ellenőrzése és kritikája – legyen az akár rendkívül éles hangú vagy támadó – a társadalom tagjainak, az állampolgároknak, illetve a sajtónak olyan alapvető joga, amely a demokrácia lényegi eleme. Rögzítette ugyanakkor azt is, hogy közéleti szereplők is igényelhetnek jogi védelmet a hamis tényállításokkal szemben {7/2014. (III. 7.) AB határozat [55], [60], [61] és [62]}.

[10] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg. Ebből következően a sérelemdíj összege mindig az eset összes körülményének vizsgálatával, a jogsértéssel közvetlenül okozott hátrány mibenlétének figyelembevételével, és a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében meghatározott szempontok mérlegelése alapján határozható meg. Annak alapvető funkciója az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy viszonyában

kifejezett anyagi kárpótlás. Másodlagos a magánjogi büntetés jellege a hasonló jogsértések megelőzése érdekében azzal azonban, hogy nem szerepe a jogsértő cselekmény társadalmi elítélésének kifejezésre juttatása.

A perbeli esetben a felperes megfelelően alátámasztotta, hogy az alperes több ízben is jelentetett meg róla valótlanul bizonyuló közléseket. A jogsértés ismétlődő jellege azonban csak abban az esetben értékelhető a sérelemdíj nagyságának meghatározása körében, ha a perben sérelmezett közlésekkel azonos tartalmú nyilatkozatot jelentet meg az alperes többször is. Különösen súlyosnak tekinthető a jogsértés akkor, ha arra vonatkozóan korábban már történt bírósági marasztalás. Más értelmezés mellett a sérelemdíj alkalmazása kifejezetten büntetőjogias színezetet öltene.

Általánosságban az alperesi magatartás – különösen egy sajtószerv esetében – nem minősíthető azon az alapon, hogy a bíróság más, egyéb személyiségi jogot sértő magatartás miatt korábban már több alkalommal elmarasztalta. A szólás-, és sajtószabadság gyakorlásának szankcionálása nem eredményezhet olyan visszatartó hatást (chilling effect), amely öncenzúrára kényszerítheti a szabadságjoggal élni kívánókat, különösen nem a közügyekben történő megszólalások esetében.

[11] Nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú bírósági érveléssel sem, ami szerint az alperesi magatartás a teljes igazságszolgáltatási rendszerrel szembeni közbizalom aláásására alkalmas. A személyiségi jogi perekben is alkalmazandó, a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK 12. számú állásfoglalása alapján értelmezve a cikket, abban a valótlan közléseket ilyen jellegű jelentéstartalom abból nem olvasható ki.

[12] Helytállóan vette ugyanakkor figyelembe az elsőfokú bíróság azt a körülményt, hogy a felperes saját álláspontjának kifejtésében korlátozott volt.

Azt is, hogy az alperes mindenféle kontroll, ellenőrzés nélkül állított a felperes terhére a társadalom tagjainak szemében súlyosan elítélendő magatartásokat. Az Alkotmánybíróság jogértelmezése szerint a becsület csorbítására alkalmas tények állítása vagy híresztelése ugyanis nem élvezi a véleményszabadság oltalmát akkor, ha a tényeket állító vagy híresztelő tudta, hogy közlése valótlan, avagy a valótlanságról azért nem tudott, mert a foglalkozása szerint elvárt figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 219, 230.]. A közügyeket érintő, ámde hamisnak bizonyult tényállításokat csak abban az esetben oltalmazza a véleményszabadság, ha a tényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt [13/2014. (IV. 18.) AB határozat [31]]. Az a körülmény, hogy az alperes a perben állításai valóságának bizonyítását meg sem kísérelte jelentős súlyú felróhatóságának bizonyítékának tekinthető. Szemben ugyanis a sajtó-helyreigazítási perek sajátosságaival a személyiségi jogi perekben a bizonyításnak nincsenek időbeli korlátai.

[13] A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az eset körülményeinek mérlegelése alapján úgy ítélte meg, hogy az adott esetben 600.000 forint összegű sérelemdíj alkalmas és elégséges a személyiségi jogsértéssel okozott hátrány kompenzálására, ezért az elsőfokú bíróság által meghatározott összeget leszállította, figyelemmel a hasonló jellegű ügyekben kialakított bírói gyakorlatra is.

[14] Az elsőfokú bíróság döntését a perköltség viselése tekintetében nem volt indokolt megváltoztatni figyelemmel a Pp. 83. § (3) bekezdésében foglaltakra.

Mindezekre tekintettel a Pp. 370. § (1) bekezdés szerinti korlátokon belül a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[15] Az alperes fellebbezése kisebb részben eredményre vezetett, ezért a másodfokú perköltség viseléséről a bíróság a Pp. 364. § utaló szabály alapján a Pp. 83. § (2) bekezdése szerint határozott. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg arra tekintettel, hogy a felperes pernyertessége 2/3-ad arányú. A felek által a Pp. 81. § (5) bekezdése alapján előterjesztett költségjegyzéken feljegyzett ügyvédi díjakat ezen arányban számította be a Pp. 82. § (2) bekezdés alapján.

[16] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2020. július 1.

dr. Kisbán Tamás s. k.

a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s. k.

dr. Istenes Attila s. k.

előadó bíró

bíró